

samme Minister for nogle Aar siden havde forelagt for Rigsdagen. Han var overbevist om, at jeg med Alvor havde taget Sagen under Overveielse, han respekterede det forandrede Standpunkt, jeg var kommen til, og han respekterede, at jeg aabent havde vedkjendt mig dette mit forandrede Standpunkt, idet han forøvrigt, henvisende til mine Udtalelser her i Salen, anførte Folkethingstidende Sp. 7304—16. Fortjenesten af aabent at vedkjende sig sit forandrede Standpunkt er jo ikke stor, naar Standpunktet ligger saaledes for som her. Men den ærede Læser kunde ikke erkjende, at de Grunde, som Ministeren havde anført for sit forandrede Standpunkt, havde nogen overordentlig stor Vægt. Det ærede Medlem anførte, som den første Grund den, at man siden 1872 havde faaet en ny tydss Straffelov. Denne Grund er allerede af mig bleven omtalt, jeg har udtalt mig om, hvad Betydning jeg troede at maatte tillægge Fremkomsten af en ny Straffelov for en saa udmærket og veldisciplineret Hær som den tydske. Den anden Grund, som den ærede Læser anførte, var den, at en omhyggeligere Overveielse med høiere Befalingsmænd af Hæren og Flaaden havde ført til det Resultat, jeg var kommen til, og dertil spiede den ærede Læser, at, naar jeg kunde oplyse, at samtlige Hærens — da han væsentlig talte for Hærens Vedkommende. — høiere Befalingsmænd og Jurisdiktionschefer havde udtalt sig for, at de med denne Straffelov vilde være i Stand til at opretholde Disciplinen, saa skulde han høre sig. At en saadan enstemmig Udtalelse nogeninde skulde kunne bringes til Veie, det tror jeg ikke, at den ærede Læser selv forudsætter Muligheden af. Om jeg havde henvendt mig til samtlige Jurisdiktionschefer i Hæren, som det ærede Medlem hentydede til, og jeg der havde faaet høist forskjellige Udtalelser, hvad skulde saa Resultatet deraf være blevet? Det er dog Ministeren, som tilsiibt bærer Ansvar, og som derfor maa tage Beslutningen, og naar jeg efter den nyeste Overveielse og alvorlig Raadsføjel med ikke faa af Hærens høiere stillede Befalingsmænd er kommen til det Resultat, som jeg er kommen til, tør jeg ogsaa med Fryghed fremlægge dette Forslag til Vedtagelse. Jeg skal indrømme, at det havde langt mindre Betænkelse at gaa saa langt, som jeg er gaaet i Lovforslaget, naar vi, som den ærede Læser anførte, havde lignende Kaserneringsforhold som i Tyssland, og vi havde et større Antal faste Befalingsmænd; det skal jeg villig indrømme. Men jeg tror, at selv saaledes, som Forholdene ere her, ville ved Straffelovforslagets Straffebestemmelser Orden og Disciplin kunne opretholdes; jeg er i det Mindste ikke i Stand til at se en saadan Beroligelse for deres Opretholdelse, som det ærede Medlem ser i Bestemmelserne om Bibeholdelse af staaende Arrest og Arrest i Væien.

**Baier:** Det er unegtelig en ganske eien-

dommelig politisk Stilling, vi se i dette Dieblit. Derksom en for vore politiske Forhold Fremmed besandt sig paa Tilhøvepladsen og hørte denne Forhandling, vilde han fristes til at tro, at det lille Mindretal, hvortil det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) hører, var i Opposition mod Regjeringen, medens det store Flertal var Regjeringens Venner. Man kunde fristes til at tro, at det Systemskifte havde fundet Steb, som vi vente. Jeg haaber, at den ærede Regjering i den ydelstkelige politiske Stilling vil se, at det er et Systemskifte, som vi ønske, og at et Personskifte lægges der ikke Vægt paa.

Derksom det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds, skulde have gjort Mange, eller dog i det mindste Nogle, frygtomme med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, da vil jeg kun minde om 1838, tror jeg, da Spidsrodsstraffen blev afskaffet, hvilket Kamastrig der da lød fra de egentlige Militære, at nu vilde Disciplinen blive nebrudt, men jeg tror ikke, at man mærkede noget til, at disse Stræmmelieder bleve til Birkelighed. — Det ærede Medlem opstillede en Hovedgrundsaetning med Hensyn til en Lov som denne. Jeg skal ogsaa opstille en Hovedgrundsaetning, om den end afviger noget derafra; og den gjælder vist ikke alene den militære Straffelov men Straffelove overhoved. Jeg tror, at det er Straffens Formaal ikke at hævne, men dels at forebygge, dels at forbedre. Naar jeg nu nærmere ser paa de Straffe, som ere foreslaaede her, saa finde vi strax en Straf, nemlig Livsstraffen, om hvilken man maa sige, at den gaar egentlig ikke ind under dette, thi den forebygger ikke, forsaavidt nemlig Forbrydelsen allerede er begaaet, undtagen da ved Frygten for den, og den forbedrer heller ikke. Om man end er af Grundsaetning en Modstander af Livsstraffen, som jeg for mit Vedkommende er, maa man dog indrømme, at Krigsforhold ere saadanne Undtagelsesforhold, at der maa denne Straf ogsaa finde sin Anvendelse, og saalange vi have Krig, er det min Overbevisning, at vi ikke kunne undvære Livsstraffen i Krigsforhold. Det ligger jo ogsaa i Sagens Natur; thi Krig er i Grunden en Udvævelse af Livsstraffen. Naar jeg i iøvrigt i Almindelighed skal knytte nogle Bemærkninger til det her foreliggende Lovforslag, bliver det naturligvis Anker, thi ellers behøvede jeg ikke at udtale mig, men jeg skal dog forudstikke, for ikke at misforstaaes; de almindelige Bemærkninger, at jeg anser Lovforslaget i og for sig i sin nuværende Stikkelse for at være et stort Fremskridt fra den bestaaende Tilstand, og det navnlig af den Grund, at det afskaffer en saadan Straf som Pryglestraffen, en Straf, som jeg anser for vanærende ikke alene for den, der lider Straffen, men ogsaa for dem, der udsøre den eller lade den udsøre, hvorved jeg dog ikke sigter til de Personer, der gjøre det ifølge deres Pligt, men til det Sam-